

Mi a saját sátrunkban laktunk, de ott volt szemben Atila palotája, és, ami még fontosabb volt nekem, Csáthé is. Milyen sokat néztem én azt a palotát! Reggel Priszkosz megkért, készítsek elő még néhány ajándékot a királynénak, azután elindultunk meglátogatni őt.

Átmentünk az udvaron, ahol nagyon sok ember volt, mindenféle, szegények is, gazdagok is. A palota kapuját négy katona védte. Beléptünk.

A királyné szobájában kellemes virágillat volt, nem tudom, milyen virágok illata. A királyné a terem közepén ült, körülötte néhány fiatal lány, köztük Emő is. A királyné is, a lányok is egyszerű ruhát viseltek.

Amíg Priszkosz beszélt, én Emőt néztem. Szép volt, mint egy angyal. Fehér ruha volt rajta, haja hosszú, szeme, szája gyönyörű.

Amikor beléptünk, a nők épp hímeztek¹⁸, de akkor letették a hímzést és minden szem ránk nézett. Áadtuk az ajándékokat és a lányok azonnal a díszítést kezdték el nézegetni rajtuk. Az egyik lány megpróbálta lemásolni az egyiket, de az nem lett szép. A királyné mosolygott:

– Igen, ez a díszítés szép lenne egy hímzésen is – de ki tudja lerajzolni?

Én gondolkodás nélkül azt mondtam:

– Úrnőm, én!

Priszkosz megijedt, mert amit mondtam, túl bátor volt. De a királyné és a lányok mosolyogtak. Rajzolni kezdtem. Főleg virágokat, de sok levelet is. A lányoknak nagyon tetszett a rajzom, de én csak Emő hangját hallottam, aki egyszerűen ennyit mondott: – Szép.

---

¹⁸ *hímez*: ruhát, párnát stb díszít régi technikával

Azután egész nap ennek a szónak a zenéjét hallottam a szívemben.

A következő napon azt láttam, hogy Csáthék házához egy fiatal fiú lovagol: Aladár, Atilla fia. Néhány perc múlva kijött a kapun Emő, ő is lovon ült. Együtt lovagoltak el előttem. Én lehajtottam a fejem, ahogy kell, hogy köszönjek nekik. Ők továbbmentek és sokat nevettek. Úgy éreztem, hogy valaki egy kést szúrt a szívembe.

Priszkoszt és Makszimoszt meghívta a királyné ebédre. Nagyon vidáman jöttek onnan haza, de egy kicsit már idegesek is voltak. Azt várták, hogy Atilla fővezére írjon válaszlevelet a császárunknak, és mi el tudjunk indulni haza.

Néhány nap múlva azután megérkezett a válasz. Eldőntötték: másnap reggel indulunk. Nekem a királyné még pénzt is küldött: két aranyat – egyet nekem, egyet meg apámnak –, meg hat kicsi pénzt is a hat testvéremnek. Mindenki nagyon örült, csak én nem. Még egyszer látni akartam Emőt. Odasétáltam a palotájukhoz, de sehol nem láttam. Egy kis ideig ott álltam még a ház előtt, és akkor valaki ledobott a lábam elé egy gyönyörű rózsát. Nem tudom, ki volt, mert nem láttam semmit, csak a kezét.

